

Barborka je škôlkarka. A je to poriadna šibalka, ako všetky malé dievčatká.

„Barborka, miláčik, pod' do vane, budeš sa kúpať!“ volala ju mamička.

„Veď som sa kúpala včera,“ hnevala sa Barborka.

„Macík, zase sa musím kúpať! Povedz mi, načo je to dobré? Veď sa scvrknem ako Lukášov pulóver! Ten tiež stále prali a ako teraz vyzerá?!“

„Netáraj hlúposti! Umývať sa treba. A z vody sa ešte nikto nescvrkol!“ namietla mama.

„A čo starý otec? Len sa naňho pozri! Kedysi bol oveľa väčší a teraz je celkom maličký. Stavím sa, že sa priveľa umýval!“

„Čo sú to za nezmysly? Nezmenšil sa, len zostarol a zhrbil sa,“ zasmiala sa mama.

„Ach, dievčatko moje, čo si ty len navymýšľaš, keď sa ti niečo nechce,“ vzdychla mama. „Veď sa len na seba pozri do zrkadla. Nos máš ufúľaný, ruky celkom špinavé, nohy ani nevravím, a veru vôbec nevonias! Vari by si takto nešla do postieľky?“

„Crn, crn!“ zazvonil telefón.
Mama bežala do obývačky a dcérke
prikázala: „Zostaň tu, hneď prídem.“
Barborka nelenila a začala sa
ponosovať svojmu plyšovému
kamarátovi: „Vieš, Macík, mama
míňa veľmi veľa vody. Vôbec
ňou nešetrí. Ja sa poumývam
rukavičkou, a to úplne stačí.
Šetrím vodou a som čistá.“

Tááák, trošku vody,
nie zas priveľa, trochu
mydla a je to!
Ešte si dobre
vyšúcham noštek!

Poutieram si ruky, nohy
a nemusím sa ani kúpať!
To bude pre mamičku prekvapenie!
Šup, šup a som hotová.

„Ešte sa navoniam. Čo ty na to, Macík? Tá mamina voňavka je akási čudná.“

„Už som tu, miláčik. Teraz rýchlo do vane,“ povedala mama vchádzajúc do kúpeľne.

